

1. Mörkrum

Plötsligt var de där, kvinnorna. De kom fram ur intet, utstyrda i sina kläder, byxor, kjolar, blusar och kappor. Ibland tycktes det honom som om de trädde fram ur det vita eller som om de bara dykt upp här, som om de äntligen hade brutit genom ytan och visat sig. Han behövde bara vicka lite på tråget med framkallningsvätskan, mer krävdes inte. Först fanns ingenting och sen något, med ens var det där. Men ögonblicket mellan intet och något lät sig inte fångas, som om det inte fanns.

Det stora pappret halkade omkring i tråget. Adam vände på det med plasttången, tryckte ner det, vände det flera gånger, stirrade på det vita – och betraktade sen andäktigt bilden av en kvinna i en lång klänning som lämnade ena axeln bar och som vred sig i spiralform kring den yppiga kroppen som om ett under hade skett, som om den hade tvingat en ande att ta gestalt.

Adam höll upp fotot med tången en kort stund. Bakgrundens svärta var nu ljusare utan att klänningen eller ärmlinningarna förlorade sina konturer. Han tog cigarren från kanten på askfatet, sög på den och blåste röken över

den fuktiga bilden innan han doppade den i badet med stoppvätska och sen i tråget med fixeringsvätska.

Gnisslet från trädgårdsgrinden gjorde honom orolig. Han hörde de allt tydligare stegen i farstutrappen, ja till och med dunsen från matkassen som slog emot ytterdörren när den öppnades.

»Adam, är du där?»

»Ja!» ropade han precis så högt att hon borde höra honom. »Här!»

Hennes klackar rörde sig ovanför hans huvud medan han andades på negativet och torkade av det med en skinnbit och la in det i förstöringsapparaten igen. Han ställde in skärpan och slog av lampan i apparaten. I köket vredsvattenkranen på och sen av igen, stegen kom tillbaka – plötsligt balanserade hon på ett ben och tog av sig sandalerna. De tomma flaskorna i korgen bakom dörren klirrade.

»Adam?»

»Hm.« Han tog fram ett papper ur kartongen, 18×24, och la det tillräta i ramen på förstöringsapparaten.

Evelyn kom ner, steg för steg. Hon skulle bli dammig om fingrarna igen därför att hon kände sig för mot det låga taket för att inte slå i.

Än en gång tog han hastigt cigarren och sög flera gånger på den tills han var helt omhöljd av rök.

Han ställde tiduret på femton sekunder och tryckte på den stora fyrkantiga knappen – lampan tändes igen och klockan började ticka.

Som om han skulle röra ihop något, förde Adam en till-

plattad aluminiumsked över kvinnans huvud, drog tillbaka den snabbt som ögat, skuggade kvinnan med fingrarna genom att liksom plaska med dem i vattnet och drog sen åter tillbaka dem innan ljuset sloknade och tickandet upphörde.

»Usch! Det stinker. För fan Adam, måste du röka här nere också?!«

Adam doppade pappret med tången i framkallningen. Han tyckte inte om att bli störd när han höll på med sina bilder. Inte ens en radio tålde han här nere.

Evelyn, som även utan skor var ett halvt huvud längre än han, trevade sig fram till honom och rörde vid hans axel.
»Jag trodde att du skulle fixa lite mat åt oss?«

»I den här hettan? Jag har klippt gräset hela dan.«

»Jag måste iväg.«

På det vita pappret framträdde åter kvinnan i den långa klänningen. Det retade Adam att hon uppenbarligen höll in magen, ja han trodde sig kunna se på hennes leende att hon höll andan. Men han kunde ju missta sig. Med tången tryckte han ner bilden i stoppbadet och förde den därifrån över till fixbadet. Sen tog han fram ett nytt papper ur kartongen, vek det på mitten och rev itu det mot bordskanten. Den andra hälften la han tillbaka i kartongen.

»Vad tuggar du på?«

»Blunda. Du får inte smygtitta.«

»Är de sköljda?«

»Ja, jag ska inte förgifta dig«, sa Evelyn och stack in en vindruva i hans mun.

»Var fick du tag på dom?«

»Hos Kretschmann, gubben gav mig en extra påse utan att säga vad det var i den.«

Lampan i förstoringsapparaten tändes.

»Vad ska jag nu säga till Gabriel?«

»Håll henne på halster.«

»Men jag måste säga nåt till henne i dag. Om dom ger mig semester i augusti så måste jag ta ut den då.«

»Hon är inte klok. Vi åker när vi vill.«

Lampan slocknade.

»Vi tänkte ju åka i augusti. Du sa augusti och Pepi har också sagt att augusti är bättre. Har man inga barn brukar man aldrig få ledigt i augusti. Dessutom går visat ut.«

»Det är inget visum.«

»Det spelar väl ingen roll vad man kallar det. Vi ansökte om augusti.«

»Det är giltigt till och med den tionde september.«

Adam drog pappret genom tråget, vände två gånger på det.

»Hon är ju snygg«, sa Evelyn när kvinnan i byxdressen framträdde, hon som höll händerna bakom ryggen och sköt fram bröstet.

»Var det nån post?« frågade Adam.

»Ingenting«, sa Evelyn. »Varför tar vi inte tåget?«

»Jag vill inte häcka på samma ställe hela tiden. Det blir långtråkigt utan bil. Har du fler?«

Evelyn stack in resten av vindruvorna i hans mun och torkade av sina våta händer på jeansen. »Och vad ska jag nu säga till Gabriel?«

»Åtminstone en vecka, det måste hon ge oss.«

»Då är nästan augusti slut.«

»Du kan tända«, sa han när han hade lagt testbilden i fixbadet. Han gick över till den kantiga tvätthon där det redan låg flera bilder och simmade, fiskade upp en och hängde den bredvid de andra på strecket.

»Vem är det där?«

»Lilli.«

»Och i verkligheten?«

»Renate Horn från Markkleeberg. Har du nåt mer?«

»Då får du gå upp. Och hon här?«

»Henne känner du ju, Desdemona.«

»Vem?«

»Hon Albrecht, från sjukhuset, gynekologen.«

»Hon med algeriern?«

»Hon är inte ihop med nån algerier. Ni har ju till och med hälsat på varandra. Det där« – Adam pekade på en bild som hängde på strecket – »tog jag på henne i juni.«

»Du . . .«, Evelyn ställde sig tätt intill bilden. »Har hon mina skor på sig, det där är ju mina skor?!«

»Vadå?«

»Det är mina, dom där, dom spetsiga, dom slitna, hörru, är du inte klok?«

»Ingen av dom fattar nånting om skor, dom kommer alltid i nåt slags kängor, dom förstör allting, det tog ju bara en halv minut . . .«

»Men jag vill inte att dina brudar använder mina skor. Och jag vill inte att du fotograferar dom i trädgården

heller, och absolut inte i vardagsrummet!«

»Det var hett däruppe.«

»Jag vill inte!« Evelyn tittade nu närmare också på de andra bilderna. »Åker vi i övermorgon?«

»Så snart vi har kärran här sticker vi.«

»Det har du sagt i tre veckor.«

»Jag har ringt. Vad vill du att jag ska göra?«

»Vi kommer aldrig iväg, det kan jag slå vad om.«

»Du förlorar.« Adam tog upp bild efter bild ur vattnet och hängde upp dem. »Du förlorar garanterat.«

»Vi kommer aldrig att få nytt visum. Aldrig i livet att de skulle ge oss ett nu. Du hinner fylla femtio innan du får ett igen, säger Gabriel.«

»Gabriel, hon snackar ända tills korna går hem.«

»Den här är snygg. Är den röd?«

»Blå, siden.«

»Varför fotar du aldrig färg?«

»Sidenet lät hon nån ta med sig, sidenet ja, och det här ...« Adam höll upp en bild på vilken man kunde se en ung kvinna i kort kjol och vit blus.

»Svindyra grejer, till och med i väst, men så känner du inte ens att du har nåt på dig, så fint är det.«

Adam vek ihop en fuktig kopia och slängde den i papperskorgen.

»Vad gör du?«

»Det blev inget.«

»Varför inte då?«

»För mörkt.«

Evelyn grävde i papperskorgen.

»Bakgrunden är full av svarta hål«, sa Adam.

»Är det där Lilli?«

»Korrekt!«

Evelyn slängde tillbaka bilden och gick ut till hyllan med fjolårsfrukten i förrådet.

»Det här tar ju aldrig slut. Vill du ha päron eller äpplen?«

»Finns det nån kvittenmarmelad kvar? Stäng dörren!«

Adam släckte ljuset och väntade tills dörren hade gått igen.

»Från -85, om det här är en femma«, ropade Evelyn utifrån.

»Spelar ingen roll.« Han tog det halva fotopappret ur kartongen, la det i apparaten, valde ett annat negativ, ställde in skärpan och tryckte på knappen med tidtagaruret. Adam tickade med i samma tonläge.

»Vill du ha en liten skål du med?«

»Sen.«

»Går du till museet i dag?«

»Har dom börjat med dom guidade visningarna igen?«

»Ja, och jag kommer att missa allt den här gången också.«

»Jag kan inte jag heller, jag måste förbereda en tagning till.«

Det var tyst ett ögonblick. Han lät pappret glida ner i vätskan, tryckte ner det. I förrummet knäppte strömbrytaren till.

»Evi?»

Han hörde klirret från de tomma flaskorna igen.

»Evi!« ropade han och tänkte gå efter henne, men i nästa ögonblick böjde han sig ner över tr get som om han ville försäkra sig om att kvinnan, som nu framträdde med ett leende och utbredda armar, verkligen s g på honom.